

Велимир Петров
Поетичен кегелбан

На Криво село всичко му беше криво. Криво беше седнало, някак си, над и в каньона. Ако не беше село, а човек – я крак щеше да му се схване, я да му изтръпне нещо друго. Улиците криви, криви, ако бяха като на човек, няма начин да няма преплитане на червата. Добре, че липсват тротоари, кой знае колко криви ще да са.

Така и не се намери, що годе, научно обяснение, защо и дърветата растяха все накриво. Стълбовете за електриките ги побиваха прави, как ги побиваха, още на другия ден заприличваха на криви гвоздеи.

Къщите – и те, криви, криви, едни от старост, а новите още от проектантската ги кальпеха: „... да не се късат от околната среда и хармонично да се вписват в същата!“⁴. Естествено, към къщите спадаха кривите покриви, кривите улуци, прозорци, комини, ромбоидните врати и трапецовидните тераси.

Другото остави – ами и усмивките на хората бяха криви. Кръстовете им и те, под нам' колко си градуса, подпрени на още по-криви тояжки и бастуни.

Сметките, също така, излизаха криви, независимо със или без кръчмар са правени. То и кръчмарят беше от най-кривите, в най-различни отношения.

Както и да погледнем на фактите, каквото и да си говорим – все някой им беше крив на хората. Затова си носеха капите накривени.

Най-кривото нещо, по общо мнение, беше площадът. Единият му край беше изхендрен ей там, чак горе, на завоя; другият му край – ей тук, долу до моста. Всички кривотии се вливаха по най-крив начин в площада и по наклонената плоскост се измандахерцваха точно под стряхата на Кметството, преди да се доизмандахерцат до моста и оттам да цопнат в реката, а тя от своя страна да ги отнесе криво-ляво към нещо, не чак толкова кривонделесто.

Стряхата на Кметството беше дълга колкото цялото Кметство, че и стърчеше от двете му страни. Под нея Централната пейка беше също така дълга, но не стърчеше, а си беше по-къса от Кметството. Беше правена със седем чифта крака, да понася всички дядки, които дежуреха по нея и пак да си е права. Четиритях чифта някъде се запиляха и пейката, както всичко друго, се разкривуца и вече: „... добре се вписваше в околната среда“. Въпреки това, пак си понасяше проектното натоварване от максимален брой дядки. Навярно затова спомагаха тояжките и бастуните, застопорени между шепите и брадите от едната страна и майката Земя – от другата. Погледната от страни, пейката приличаше на стеножка. Един просветен младеж, случайно отбил се в селото (ако може да се

нарече „случайно“ денят за получаване на пенсията на дядо му) я беше оприличил на състезателна лодка по академично гребане, по Темза, от отбора на Кеймбридж. И беше добавил, че дядките оставяли впечатление, че не гребат синхронно.

Може и да не гребяха синхронно, но в постоянното им присъствие, по всяко време на деня, през всички сезони и разни социални катаклизми, винаги се долавяше синхрон в заетостта на пейката. В студ, пек, в такова и онакова време, винаги имаше кворум и готовност за даване на безплатна информация, е – малко изкривена, разбира се.

Никоя преминаваща булка, независимо от възрастовата ѝ група и лицеприватност, не можеше да се оплаче, че не е била добре и от всякъде огледана и преценена. Винаги се отчиташе кавалерски, че не всичко им е криво на булките, а ако все пак има нещо криво, ще е някак си приятно заоблено.

Дяд'Поетко (по паспорт – Петко) беше един слънчев лъч в кривите делници на селяните си. Навремето бил напластил две дози сено на каруцата си и отгоре изглеждал като някакъв космонавт. На един от многото криви бабуни изпаднал в безтегловност и аварийно се приземил.

След него и върху него се приземила и копата сено, като кривата вила (навярно му имала зъб), използвала суматохата и го храснала там, където би трябвало да е скафандърът. Оттогава дяд'Поетко покрай, другите си кривици, придобил и една, сравнително симпатична – започнал да говори в рими. В случаите, макар и редки, когато не предозираше тази си придобивка и не досаждаше, беше желан събеседник и една от атракциите.

Дяд'Поетко се спускаше с повишено внимание от горната Лява кривина, вля се в площада и нямаше начин след броени мигове да не се изтътразули до Постоянното присъствие. То вече го очакваше с повишено нетърпение, тъй като имаше луфт в дневния ред. Очакваше се и дяд'Дорчо, който като някакъв огледален образ на дяд'Поетко, се спускаше, също с повишено внимание от горната Дясна кривина, също се вля в площада и нямаше начин, също след броени мигове, да не се изтътразули до чакащите ги.

Постоянното присъствие отчете, че и двамата финализираха в синхрон.

– Здравейте, женени ергени! – рече дяд'Дорчо.

– На тояжки подпрени! – уточни дяд'Поетко. – Кажете нещо, ама нещо!

- Знаете ли кое е най-дългото Нещо, дето си дрънка ли, дрънка?
- Тази пейка, както сме я накацали като някой боулинг от пенции, без компенциации...
- Дърти инфлации! – уточни дяд'Поетко.
- Какъв боулинг? – Дяд'Съби все нещо не разбираше.
- Навремето беше кегелбан; кой де мине, брули.
- Два кегела съвсем се отбрулиха...
- Има още хляб у нас...
- У нас има, ама за нас няма...
- Стига черни мисли! Дяд'Поетко, нещо ново съчини ли?
- Ща неща – три неща!
- Давай първото нещо! – хорово заръча Постоянното присъствие.

Яжте мармалади, яжте сарфалади,
яжте и сужуци, дълги кат' улуци,
зеле с пражоли, с вина, кока коли,
разни вкусотии – пресни карантии!
Яжте цял зима... ако има.

- Първото нещо, много диетично, бе! – преглътна дяд'Минчо. – Давай второто нещо, ама вещо! – с неговите камъни... го поощри той.

Звезди на небето, звезди на скрана,
звезди на нагона, звезди на пагона;
звезди по пладне, къде както падне...

- Брей, тази протестна! Наближава пладне...
- Дай нещо оптимистично...
- Стига звезди по пладне!
- От мен да мине, дяд'Тине:

И бате ми Гошо, и свако ми Тошо,
и стринка ми Гинка, и леля ме Тинка,
и чичо ми Пенчо, и вуйчо ми Генчо,
и джинса на Лалю, родата на Валю,
на свата Иван, на Пенин Драган,
на Хубава Мара – цяла камара!
И всите сме наши! Не мож'ни уплаши!

Постоянното присъствие беше впечатлено. Дяд'Поетко ставаше все по-ангажиран поет, напипваше пулса на времето. Време беше да му

отклонят вниманието, да не предозира и да не развали хубавото впечатление. Но – внимателно! Всички дядки бяха докачливи.

Дяд'Дипломатко се зае с тази мисия:

– Искам мнение по сложен въпрос. Тази дамаджанка е с едно възрастно винце, за такива като нас – в напреднала младост. Като отпивам от него, ми се привижда, че много от кривините в Криво село, някак си се оправят или нещо греша. Опитайте и кажете!

– Ха, наздраве!

– Давай без чаши, нали сме наши! – не издържа дяд'Поетко.

В Криво село имаше много неща за оправяне.

Отваряше се работа абсолютно за всички, без изключение; и да се намери научно обяснение.

Бруленият кегелбан заплава – не дотам синхронно, по своята си Темза.

Февруари 1997 г.

КРАЙ

© 1997 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11019>]